

Часописъ для руского

Рокъ XIV. Скрантонъ, Па., Четверъ 29-го Март

НОВИНКИ.

КАЛЕНДАРЬ.

Мартъ.

29	Ч.	Савина и Юл.
30	П.	Алексей чол. Б.
31	С.	Кирилъ «русал».
1	М.	5 и Пятель. Хризанте
2	П.	Даварова
3	В.	Якова конов.
4	С.	Насилье свѣт.

Выйшло 21-е число Выдавецтва им. А. Бончевского „Читальня“, подъ заголовкомъ „Степові Люди“. Книжочка ся, перекладає звѣсного російского писателя Серафимовича, описує жите на донскихъ степяхъ. Описує якъ козаки живутъ на стойцѣ, якъ „пилюють“, чтобы люди не переганяли хорои на чуму худобы, якъ оцѣля стара баба повдикого племена комяковъ, зъ ненависти до російского уряду, зловила влучого домова козака на арканъ и хотѣла его втопити, и якъ сей козакъ опѣсля еѣ втопить... Цѣна 15 центовъ. „Читальня“ выходитъ мѣсячными книжочками, коштує на 12 мѣсяцѣвъ \$1.50.

Адресуйте:

CZYTALNIA,

Box 353, Scranton, Pa.

Зъ д. 1 марта с. р. почавъ выходить въ Харьковѣ новый великій украинскій дневникъ „СЛОВОЖАНЩИНА“ подъ редакцією адвоката Д-ра М. Михновского. Въ Катеринославѣ знова почавъ выходить новый украинскій tygodnikъ „ЗАПОРОЖЕ“ подъ редакцією проф. Д. Еварицкаго. За часъ однавъ выборовъ до російской Государственной Думы буде выдана „Запороже“ чотири разѣвъ на тыждень.

По Украинѣ вештає ся теперь много эмиграційныхъ агентовъ и намовляють людей до эмиграции за море, глловно до Канады. Много людей выпродує за безцѣнъ землю и выѣздить до Америки.

Доносьть замѣ, що Консисторія Руской Независимой Церкви въ Канадѣ, выслала на жадане колькохъ тутешныхъ русскихъ громадъ своего місіонара до Сполученныхъ Державъ въ особѣ о. М. Вагиньского, котрый теперь звиджує тѣ громады.

Въ Суботу 10-го Марця була бійка мѣжь Гусинама въ домѣ подъ ч. 726 Magnus Ave., въ Виннепегу, Канада. Въ бійцѣ той убито Тому Корчиньского. Подверѣвають, що се зробавъ Русинъ Фредъ Грикъ и его арештовано.

Peoples Gas Light & Coke Co. въ Чикаго, Илл.

розпочинає зъ весною будову великомъ газовнѣ, якои кошта обчислено на 5 мил. долларовъ.

Компанія колѣва Lake Shore and Michigan Southern розширює теперь свои торы и доки въ Ashtabula, О. коштомъ 3 мил. доллар. Знова компанія Great Northern призначила на рѣжний улѣпшеня свои лѣнѣ 6 мил. доллар. Чистый доходъ компаніи Missouri Pacific дойшовъ въ попереднѣмъ роцѣ 1905 до 42 мил. 518 тис. долларовъ.

Неустаюча комісія для будовы каналовъ въ Петербургѣ ухвалила вѣдати вступныя работы до будовы величезного канала, який мае получить Балтицке море зъ Чорнымъ моремъ, одной американской компаніи. Президентъ сей компаніи Jackson заявивъ, що приймає условия поданы компаніи комісією.

Сполученій Державы побольшають дальше свою военну флоту. 22 Марця с. р. предложивъ комитетови для справъ военныхъ при вѣшingtonьскомъ конгрессѣ секретарь войны Бонапарте новый планъ будовы двохъ панцирныхъ кораблѣвъ о поемности каждого 16 тысячъ тоннъ. На выдатки военной флоты находитъ ся теперь въ каѣ 23 мил. долларовъ.

Суперинтендентъ желѣзницѣ Іри, Джордж В. Вилдинъ, выдалъ розказъ, чтобы здержано всѣ работы у всѣхъ фабрикахъ, де на правляютъ льокомотивы (інджаѣ). Въ наслідокъ того видѣлено зъ работы надъ 5 тис. робѣтничковъ.

22 Марця с. р. лучила ся велика експлозія въ коньальныхъ вугля Сентері Коъ Ко. въ малой горской мѣсцевости Сентері, при желѣзницѣ Балтиморъ и Огайо. Згинуло 10 людей, раненыхъ зостало 25 а 75 дѣсь затратилось — зъ чого догадують ся, що таковы згинули. Вѣнаше про се годѣ поки-що довѣдати ся, бо велика буря, яка саме тодѣ шалѣла въ оклицы, позрывала всѣ телеграфичныя дроты.

Конструкторы водѣ желѣзныхъ гмаховъ въ Чикаго зимадали водѣ будовельныхъ підприємцѣвъ, чтобы тѣ выдавали зъ работы неюнийныхъ робѣтничковъ. Въ случаю водмовы заповѣли страйкъ.

9 тысячъ страйкующихъ ткачѣвъ въ прядѣльняхъ Песіфікъ и Эверитъ въ Лоренсъ, Мае, подняли на

В обороні законного „порядку“.

В однім з попередніх чисел „Свобода“ подали ми, як собі наші читачі певно ще пригадують, „Отвертий лист до статського совітника Филонова“, оголошений Вол. Короленком в російських часописах. Сей лист малював, здається нам, дуже ясно, хоч і простими словами, усю звірність російського уряду, з якою він довівши російську суспільність до розпуки, і випровадивши її з „законного порядку“, намагається тепер назад вводити її в сей законний „порядок“.

Тепер хочемо подати другий образок того, як сей уряд обходиться з політичними „злочинцями“, коли вже їх дістане в свої руки. Є се знова лист, який удалося вислати з слідчого арешту революціонерці, 17-літній дівчині Спірідоновій, дочці російського генерала, що стрілила до тамбовського віцегубернатора Лужиновського. Віцегубернатор Лужиновський се той самий російський чиновник, що застрілений статський совітник Филонов. Лист сей дістався до російських часописів і тепер ми його подаємо в „Свободі“, в українським перекладі.

Спірідонова описує насамперед як вона виконала свій замах на Лужиновського. Стрілила до него в його бюрі. Все зразу переполохалось, але коли поживильці опам'ятались — почали кричати: „бий, рубай, стріляй“, і кинулись на ню з шаблями. „Коли се я побачила, пішла далі Спірідонова, зрозуміла, що прийшов мій кінець. Та я не хотіла віддавати ся їм живцем в руки і піднесла вже револьвер до виска. Але тут же моя рука опустилася і приголомшена ударом, я впала. „Де ваш револьвер?“ чую я голос того, що похапцем почав мене обшукувати. Хтось вдарив ложем рупниці по голові і страшний біль пронизав моє тіло. Я крикнула: „розстріляйте мене“, але мене били далі. Я руками закривала лице, але від биття мої руки опадали. Потім, високо піднявши за косу до гори, мене з силою кинули об землю. Я зомліла. Опісля почали бити по лицю та по голові. А за тим вхопили за ноги і поволікли вниз по сходах. Головою я стукала ся об сходи... За косу мене втягли на звозика. В якімсь помешканю мене питали: хто я, як мое назвисько. Я не хотіла еквивати свого імени і сего що я зробила, але під ту хвилю я забула мое назвисько, бо була неприємна. Та за се мене дальше били по лицю та в груди. В поліцейським участку мене роздягли, обшукали й відвели в камеру-холодну, в кам'яною підлогою, мокрою та брудною. В камеру в 12 чи в 1 год. прийшов помічник пристава Жданов й козацький офіцер Абрамов. В камері вони пробули майже не

вийшовши до 11 години вечера, допитуючи й б'ючи мене. Вони ніяк не могли змусити умови в катованю. Сам Іван Грізний міг би позаздростати їм. Жданов, вдаривши ногою, відкинув мене в другий куток камери, де стояв Абрамов, а сей ставав мені на плечі й так само відкидував ногою Жданову, а той ставав на плечі. Мене роздягли до гола й звели не топити в камері. Роздягнуту мене з безсоромною лайкою обливали нагаями. А Жданов й другі приказували: „ну, наничко (ту наступали страшні слова), скажи палку промову“. На одно око я вже нічого не бачила. Правий бік виду був зовсім розбитий, й притискаючи його, вони, читали: „болить, мила? Ну скажи, хто був твоїм товаришем?“. Я раз-у-раз, теряла пам'ять й бояла ся сказати що небудь. Але в моїх відповідях не знайшло ся нічого крім одної вісенітничі, що я говорила в горячці неприємна. Опам'ятавшись я назвала своє назвисько, сказала, що дам свої відповіді слідчому судії, що я Тамбовка, що може ствердити товариш прокурор Камен'єв й другі. Се викликало цілу бурю гніву й нове мордованя: об моє тіло гасали папіроси приказуючи: „кричи, кричи, сволоч!“ Щоб примусити мене кричати, давили мені делікатні (так вони називали) ноги чоботами та гримали: „кричи (знова огидливі слова), в нас пілі села наче корови режуть, а ся маленька дівчинка ані разу не скрикнула ні на вокзалі, ні ту.“ В 11 години мене спробував допитати слідчий судія, але зараз перестав, бо я весь час горючкувала. В особнім поїзді мене повезли у Тамбов. Поїзд йде погано. Холодно. Темно. Абрамов огидливо лає мене. Почуваю подих смерті.

„В неприємності прошу: „води, води!“ Але її не дають. Абрамов перейшов зо мною до 2 класу. Він п'яний і ласкавий. Обіймає мене, розетібує одіж, п'яними губами шепоче: „які гарні груди, мов атласні! Яке делікатне тіло!“ Не маю сили рупитись. Немаю сили відіхнути. Голоосу бракує скрикнути. Та й ні до чого се. Я розбила б собі голову, але ні об що, та він і не дає зробити цього. Він бе мене по стиснутих ногах, щоб знесилити їх. В кінці я кликнула на пристава, але він спить. Абрамов, схиливши ся надомною й доскочучи підбородок, ніжно почав шепотати: „чого ви так скрегочете зубами? Ви поламаєте собі ваші дрібнівкі зубки“. Я не спала черг всю ніч, боячись насильства. В день Абрамов силував мене випити горілки, давав шоколаду, а як всі виходили, силував ся гестати. Перед Тамбовом я знемогла ся і заснула, але через годину прокинулася, бо рука Абрамова лежала вже на мій.

Він віз мене у тюрму й назав: „ось я вас обіймаю в Тамбові“.

Сей лист оголосила російські часописи з великим обуренням і вивалили правительство, щоб сейчас перевело над катами слідство. „Русь“ знова з приводу сего листу Спірідонової оголосила таку статтю під заголовком: „Слідствія в суді“:

„Все, що можна було зробити, щоб вимучити до праю арештовану, образити і насміятися над нею, все було зроблено.“

Спірідонова зробила політичний злочин, то правда.

Алеж чи дає сей злочин хоч яке небудь, хоч найменше право повести ся з чоловіком так, як поводили ся з Спірідоновою. Що може оправдати власть, яка гасить папіроси об голі тіло, або тягає за коси, або мучить всякими самими останніми гідкими вчинками??

Звичайно, що ні про який закон тут не може бути й мови.

Та ми знова маємо передачу прав з рук суду до рук озвірилих агентів, що видавшись поганим почуттям, думають, що найкраще виконають припоручення, яке на них наложив уряд для піддержання законного порядку, коли до законного суду зроблять ще власний суді розправу.

Панове Абрамов і Жданов, які питали Спірідонову так, що їм позаздростив би сам Іван Грізний, робили так, як робив би на їх місці кожний дикий чоловік, коли-б він знав, що все йому мене ся без карі й суду.

Коли б вони зробили все те, про що пише Спірідонова, як приватні люде, назвиско їм було-б зараз готове, як готові була-б і карі, яким підпалиб вони обовязково за свої злочинства.

Та річ в тім, що оба вони робили не як приватні люде, а як агенти уряду. Жданов — помічник пристава, Абрамов — козацький офіцер.

Довірені російського уряду виявили себе дикими людьми і в Москві, і в Рязі, і в Тамбові, і в Минську. І тут, і там, і скрізь цілком рядом своїх вчинків, про які повідомлено вже по газетах, і яких ще й досі не заперечено ніким, доказали вони, що у них нема ні жалости, ні справедливости, а є тільки власне почуте, якому дано нову волю, очевидячки згідно з інструкціями.

В Москві довірені від уряду виправдовували ся тим, що їм треба було приборкати узброєну силу повстанців.

В Рязі вони повторили той самий доказ, додаючи також, що тут їм довело ся мати діло не з корінним російським народом, а з завоєванам.

Але щож вони можуть сказати в Тамбові, де вся їх узброєна дикість навалює ся на безпомічну, нещасну, неповнолітню дів-

чину?!

Ні. Сьому останньому чиню нема пояснення.

На сей раз ніяке замовчуване не зможе змінити погляду і відносин суспільности до сього злочину. Нехай що злочинцями були ті, кого арештовано, алеж від того вона не перестала бути людьми, які мають право на оборону і охорону російських законів.

Колиж агенти уряду дістали безумне право — відмінювати закони і поводити ся з людьми так, як закон забороняє поводити ся навіть з звірюкою, то такий уряд нищить усі моральні підвалини і права держави, бо де нема закону, там нема уряду; там тільки дика пустиня, де панує груба сила та зброя.“

В наслідок рішучого зазиву російських газет і обурення російської суспільности, наказало остаточно російське правительство перевести в тім справі слідство. Слідство ствердило в цілій повній правду сего, що подала в своїм листі Спірідонова. При тім лікарські оглядини ствердили, що Спірідонова страждала слух на одно ухо і має в двох місцях ушкоджену чашку, ціле її тіло осипане свинцями.

Револуціонери а поклонники авторитету.

Знаю з досвіду, що де котрі наші Русини дрозять на сам звук слова: радикал або революціонер. Слово революціонер видаєсь їм так страшне і огидне, що если могли, то прогнали би не тільки „запеклих“ революціонерів, але й усіх прихильників революції, хоч би там де перець росте. Давне, а заравом й сьмішве однак се, що люде, котрим революціонери найбільше поують добрий апетит, то люде ніби „інтелігентні“, по більший части „високо поставлені“, як приміром „одвічальний редактор“ ньюйоркськ „Правди“.... Во, хто мав спосібність пізнати нас — робітників бляше, той не заперечить, що більшість наших робітників приймає слово „революціонер“ з правдивою симпатією, а коли байдужно, то лише через нерозумінє річ, а з ненавистю — вже дуже мало. Знаю, що з редакційного стільця „Правди“, дістанесь і мені від „свижоупечених анархістів“, але мені се байдуже, тому й говорю, що не моя се вина, що ми, потомки славного козацького роду, одержали вже, видно по наших працях в спадщині ту жахду незалежності від чийей небудь волі і що коли вже раз хто з нас, Русинів зрозуміє шкоду яку наносить нам як і всім авторитет потрафить взнести ся й до найвищих ідеалів і ніколи вже не сплamentsя з робітничим лежанем у під своїх катів! І Русини на-рід, що потрафить постояти за себе, а не темний реву-чий „plebs“, як звикли зва-ти нас з рямка наші вер-ховоди. І на се не бракло

нам доказів бо вистарчать правдивіть хочба остат-нім подіям в Росії.

„Алеж там реве лише Жи-дова! і кількох запеклих революціонерів, котрим не хоче ся робити, і чесно жи-ти, і пхають „темні маса“ до революції против прави-тельства і царя, бо зави-дують їм... А репта горо-джан сидять тихо, і жує кусник хліба.“ Ото фраз, якою по більший части по-служують ся наші оборон-ці „старого ладу“.

Та чи так? А чогож то хотіли Русини еще за часів Хмельниччини? І хто то був сам той Богдан Хмель-ницький? Чи не революціо-нер? А Русини котрі га-нули тоді на палях, чогож вони тоді хотіли? Чи лише завидували щастя Ляхам? А тепер — прим. то по-сьлідне віче галицьких Ру-синів, те славне віче у Льво-ві? Або кров наших сту-дентів на львівськ універ-зитеті? Чи се також лише завистлива Жидова, і якісь там злочинці неспокійні ре-волюціонери? Ні! То на-рід руский! Той самий, що ще перед сотками літ вме-рав охотно за волю, за сво-боду, той самий нарід й те-пер завдяки праці одиниць орадикальних поглядах, бу-дить ся з летаргічного сну! І гримкім, голосом домагаєсь своїх найсвятійших прав. І голос того народу зву-чить далеко, далеко... так далеко — як далеко таїє хтє іскорка руского серця!

Михайло Беля.

Словацкий календар „Соединения Русских Братств“.

ПРОТЕСТ!

Smoke Run, Pa. 23 марта 1906. В репті з'явив ся кален-дар „Соед. Русс. Братств“. Треба сказати, що автор календара заслугоє на по-хвалу; сего перечити ніхто чей не буде. Але як при-глянемо ся сему „ізданію“ бляше то побачимо, що се не руский календар а словацкий!

Ми Русини належимо до того Соед. Русс. Бр. тож повинні були дістати ка-лендар коли вже не в на-рід руский мові, то бодай в „руський“! Але на жал-він увидів світло Боже яко „словак“, для того, бо ви-йшов з друкарні словен-ської п. Ровнянка. Що він вийшов яко словак, сему остаточно нема чого диву-вати ся, бож прецінь Ров-нянок як сен словенських родичів, не мусить мати рускої друкарні. Але чо-муж власне віддано його до друку Словакови а не Русинови? Чи може не бу-ло або нема руских дру-карень, котрі булиб підня-ли ся видрукувати його? Є! і п. Жаткович знає о-них дуже добро — ліпше як ми; але роботу не дав русинова бо мусів дати Словакови; а властиво, бо хотів дати Словакови.

Друкарні рускі мають Русини — а Галичини; од-же, дати їм — се було не-можливе. Прецінь п. Жат-кович — Словак! І він мав би дати Русинови щось до

друку? а ще до того Ру-синова а Галичина?

Кажу що Житкович Сло-вак а не, як хто думає, Русин. Хто сему не вірить, нехай погляне до поперед-них чисел „Slov. Dennika“, а там найде межі „slov. rodolubamy“ патріотами не-тільки Жатковича, але ці-лий уряд. „Соед. Русс. Бр.“ „со словенських rodoluboch“ а не руских, если вже не „руссеских“! Отже і чуду-вати ся не треба.

Ми Русини, що почувает-сь до сего назви, повинні рішучо проти сего висту-пити і заперестувати! Нам належить ся календар в руский мові! Ми сего жа-даємо, бо нам се належить ся! Ми, як члени, маємо рівне право в „Соед.“ як і Словаки! Словакам — сло-венські, Русинам — рускі! Против того видана мусять виступити всі Русини, і о-пімнутись о руский кален-дар! Календар руский на-лежить ся нам на підставі права, котре ми посідаємо яко члени організації.

Если наші упівнення не будуть „гласом вопіючого во пустині“, то в такім ра-ві — проч з такими органі-заціями русескими! а рад-ше станьмо до організації словенської, бо тоді будемо принаймі знати що там у-рядова мова словацка то й будемо приймати всякі ви-дання і розпорядження в мо-ві словенський.

Тільки на тепер.

За Братство Соединения ч. 217. Дан. Бунга, предсід., А. Кили, секр. Ф. Качор, кас., Н. Джизлик, член.

Чи правдиве?

Паві Вацьч, Американка, професорка економії в Well-esley колерії, котра їздила до Європи і в ріднім краю Славян студійовала услів'я і обставини, серед котрих приходить ся їм жити, ма-ла відчит в Пітсбургу дня 20. Марта. Перед числен-ними Американцями дока-зовала, що Славяне висла-ють до Америки саму силу і цвіт життя, що так молоді і тілесно розвинені люде лиш пожадані для Америки і заввала Амери-канців, щоби ліпше і гід-нійше поводили ся з Сла-вянами. Бути може, що та-завом чули ся Американці бути ображеними в своїм джентельменстві, бо проку-ратор повіту Аллегені ви-ступив з заявою, що з ро-справ в суді кримінальнім припадає 70 прц. на скарг-и внесені Славянами. Такі скарги вносять ся звичайно по відбутих весілях і хре-стинях.

Таке на жаль правдиве обванене не відносить ся до наших Русинів. Звичай-но се діє ся межі Поляка-ми і Словаками. Межі на-шими Русинами входить вже в жите, що навіть ве-сіля відбувають ся без ста-рокраєвої музики, бо де не-ма музики, там брак роз-охочення, п'ятки і скарг, а де музика, там і охота, бундючність, біятка, скарг-и і встид. Без музик по-винні устроювати наші Ру-

сини весіля, як пристойть розумним людем.

Крайн.

Не думаємо, щоб музика мала бути чийсь так стра-шним, як зі представляє ту п. Крайн. Не музики лих, і не через музику „о-хота, бундючність, біятка, скарги і встид“ — а через п'ятки. І не весіля без музики, а весіля без п'яток — отсе чого повинні держати ся усе наші Русини.

Ввиду сего, що алеген-ський прокуратор доказував, що 70 прц. всіх криміналь-них скарг в его повіті по-ходить зі сторони Славян — варто би розслідати скіль-ко з тих 70 проц. припадає на самих Русинів і о які провини розходять ся. Та-ку саму статистику вар-тоб дістати і з других по-вітів. — Ред.

Допись.

Lethbridge, Alta., Canada.

У нас страйкує тепер більше як 500 майнерів. Але й маємо щось дванай-цять скебів, котрих стере-жуть полісмени і ведуть їх до майн а з майн домів. Усі насмівають ся з них, а як ідуть то звонять до них у старі бляхи, а жени виходять в гавзів і котра дещо має в руках, чи воду чи помій чи що, кидають на них. Раз оден такий скеб не міг був вже витри-мати і як провадив його полісмен що їхав на коні, то вхопив ся за стремена, скочив на коня і так разом з полісменом утік. Деякі з них опам'ятали ся і пере-стають бути скебами, кида-ють роботу і пристають до юнії. Межі скебами нема ні одного Русина, ані також

Ті що роблять на дворі

виставлені на зимно і вогиість, уминуть руматизму і невраль-ті, если будуть вмивати

Д-ра Ріхтера Нотвичного Пейн Енспелеру

коли почують перші симптоми. Сей лін роблений згідно з о-стрим німецьким законом і має 35 літню незхитану славу.

На продаж у нотрого небудь аптимара, по 25 і по 50 центів або у властителя.

F. AD. RICHTER & CO. 215 Pearl St., New York.

Словака, ані Італіяна, ли-ше Мадара і Шкоти. Тож і дальше так тримайте ся Русини і з інших плеївів, не приставайте ніколи до скебів если де вибухне страйк, бо так само нане-сете собі встиду як ті Ма-дари і Шкоти. Ніколи не-врадуйте свого брата-то-варша.

Петро Лакуста.

Налендарь „Читальнъ“ на 1906 р.

Ціна 25 цент- „SVOBODA“. Box 353, Scranton, Pa.

Руска Кольонія!

130.000 акрів пайліштої землі на про-даж недалеко Грінвалл, Мисурі, повіто-вого міста в повіті Вейн — за 5 до 12 доларів акер. Платня: третина в гори, решта на місячні або річні сплати, котрі можуть тривати так довго як ско-чеш. Земля дуже добра, родить ся все, що посієш, крім сего дежить зарва при жалівницях. Дуже адрове підсове, вода і найкращіше получене жалівниця. Наша Компанія має оден мільон доларів капіталу і провадить бізнес вже 19 літ; має свою власну желізницю, трачі, фаб-рики, веліні майні і другі великі під-приємства, є одиницом власником сєї землі і є одвічальною. Чистий титул гаврантований і дід даєсь кождому хто заплатит третину ціни. Над 120 домів для фирмворів вже побудовано; доми сї мають від 2 до 6 кімнат. Слї осядеш на кольонії не будеш боїтись страйку, або других неспокоїв; фермер, се най-більше незалежний чоловік на світї. Тикет на половину ціни кождого першо-го і третого Віатірка в році. Звертаємо кошти кольоніого білету. Слї хочеш забавляти собі будучність на старі літа, не трать сєї спосібности. Адрес International Colonization Agency Greenville, Mo. 6-19

Чи чули Ви, що „Свобода“ посилає грошї до краю? до краю? до краю?

Чомуж посилає все ще грошї через чужих? Хто пішле до краю через „Свободу“ не менче 50 доларів наразь, той дістане в дарунку гарний налендарь.

Адресь :

SVOBODA BOX 353, SCRANTON, PA.

Читайте, що каже Дрґ Ландесъ:

Я маю найбільшу практику в Сполученых Державахъ, Канадѣ, Мексики и Полудневой Америцѣ.

Через 20 літ я лічив Але сли можеш бути ви-лишь слабости мущинъ. лічений, я тебе вилѣчу. Лічу лише мущинъ. Що небудь тобї домагає Але я вилѣчую ихъ. скажи або напиши менѣ. Вилѣчу кождий випадокъ Хоробы нѣхура и почотъ до якого ся возмѣу. Хоробы крови и шебры Если є не до вилѣченя не Утрата памяти. беру ся до него. Утрата мужеской силы. Сли не можеш бути вилѣ- Утрата животности. ченный, скажи тобѣ вѣ- Лічу безъ болю, не задер-твердо. жуя водѣ працѣ.

Що року лічу тисячї людей.

Роблю сотки операцій що мѣсяця.

Вилѣчу ти дома, сли не можеш прийти до мене.

Пам'ятай: Порада особиста або листовна даромъ.

Оли еси хорый зайдї або напиши до

DR. LEONARD LANDES,

140 E. 22nd St. New York, N. Y.

„SVOBODA“

(LIBERTY)

THE RUTHENIAN WEEKLY
published every Thursday
at 209 Linden St., Scranton, Pa.

JNO. J. ARDAN,
Publisher and Editor.

Terms: Two dollars a year.

Established 1893

Advertising rates furnished
on application.

Entered as second-class matter July 16
1903 at the post office at Scranton, Pa.
under the Act of Congress of March 3,
1879

„Свобода“

газета для русского народа в
Америці и органъ „Р. Н. Свѣта“,
ошкідать що выйдѣтъ въ Четвергъ
и комитѣ:

Въ Америцѣ на 12 мѣсяцѣвъ... \$ 60
до старого года на 12 мѣсяцѣвъ \$2.00
Въ Америцѣ на 6 мѣсяцѣвъ... \$1.00

Галичане можуть замовити „Свободу“
черезъ Катерину Шенченку ул. Театраль-
на ч. 1, Львовъ, а російскіи Украинці
черезъ Катерину „Кіевской Старини“
Воззавска 14, Кіевъ.

Оплатувати газету треба все-
гда въ гори.

Гроші треба посилати въ редакцію
или вѣст, або черезъ експресовый, або
почтовый money order (моя ордеръ). Мо-
ney order, то е картонку, которую доставляетъ
банкъ почтара або агента на експресовый
офисъ, пошлѣтъ вамъ, бо безъ того вы не
сможете грошей доставити.

Адресъ:

„SVOBODA“
Box 353,
SCRANTON, PA.

Кто хоче, чтобы его адресъ извѣ-
стили мусѣтъ подати намъ, гроші
нового, также свой старый адресъ.

Про жертвы на Боевой Фондъ.

До сей поры собрано на
Боевой Фондъ не богато,
всего около 100 долларѣвъ,
але ся сума сама про себе
вовсѣмъ нѣчого не говоритъ.
Всюды собираютъ ся горяч-
ковы жертвы на Боевой
Фондъ. Збираютъ при хре-
стинѣхъ, сходиныхъ, мѣтин-
гахъ. Братства, котры ма-
ють патриотичныхъ урядни-
ковъ, радятъ дати вѣдь се-
бе певну суму грошей на
сю гарну цѣль, ходятъ о-
собны коллекторы и коллек-
торы та по домахъ збира-
ють. Русины околицѣ пите-
бургской рѣшили зібрати
мѣжь собою 1000 долларѣвъ.
Русины ню-Йорской околицѣ
также збирають по до-
махъ жертвы, такъ само
збирають жертвы въ Вини-
пегу, Канадѣ, и по другихъ
мѣстечкахъ. Сподѣватись
належеть, що и священни-
ки по церквахъ зберутъ де-
що. Усѣмъ жертвы до се-
го часу не оголошенъ, але
коли зостануть оголошенъ,
сподѣмось, що зроблять
они поважну суму.

Ввиду того, не вѣдь рѣ-
чи буде мабутъ, звернути
увагу и тихъ що жертву-
ють и тихъ що збирають
жертвы на одну велику
важну рѣчь, а именно: На
чѣмъ руки посылати тѣ жер-
твы тутъ въ Америцѣ, а
на чѣмъ руки въ краю. На-
думку пишущего ся стрѣ-
чны всѣ жертвы зібраны на
Боевой Фондъ въ Америцѣ,
повинны быти посланы
посередно чи безпосередно
на руки тутешного Народ-

ного Комитету, божъ На-
родный Комитетъ на ее е.
Колижъ ходять о питане
на чѣмъ руки Народный Ко-
митетъ повиненъ бы по-
слати зібраны гроші до
краю, то я вѣдповѣвъ бы,
що на руки Екзекутивныхъ
Комитетѣвъ тыхъ партій
русскихъ въ Галичинѣ,
якы вѣдуть борбу о загаль-
не wyborче право. Такихъ
Комитетѣвъ въ Галичинѣ е
три: Комитетъ національ-
но-демократичной Партіи,
Комитетъ партіи радикаль-
ной и Комитетъ партіи со-
ціалістичной, отже каждо-
му зъ тыхъ трехъ Коми-
тетѣвъ повинна бути
послана часть зібраного
фонду. Чому? Тому, бо
разъ, мы Русины амери-
канскій не маемъ права
мѣшатись въ галицко-ру-
скій мѣжпартійный справы;
друге тому, бо всѣ три
згаданы партіи вѣдуть те-
першню борбу солидарно,
доказомъ чого велике вѣче
у Львовѣ; третє тому, бо
не кожда партія однаково
сильна въ кождѣмъ окрузѣ
краю, значить, даючи всѣ
гроші одной лашѣ партіи,
мы тѣмъ самымъ кривди-
мъ тѣмъ округи, въ якихъ
дана партія не має перева-
ги — а наша симпатія по-
винна бути для всѣхъ, для
загалу русского народа въ
Галичинѣ; четверте тому, и
се мабутъ найважнѣйше,
що, о скѣлько знаемъ, та-
кого роздѣлу фондѣвъ жа-
дають собі тѣ, що дають
гроші, а они въ першѣй
мѣрѣ тутъ мають голосъ,
мѣжь тѣмъ якъ Народный
Комитетъ має лише спов-
нити волю жертводателей.

Що до роздѣлу фондѣвъ,
то на мою думку фонды
повинны быти роздѣлены
мѣжь три згаданы Комите-
ты по равной части.

Наконецъ ще два слова:
Фонды треба въ водѣсла-
ти до краю скоро лише
буде полагоджене питане
про ихъ подѣлъ. Не треба
бы также чекати ажъ збе-
реть велика сума, але зѣ-
бране водѣслати сейчасъ,
бо два разы дае, хто скоро
дае.

Посылаючи гроші, тре-
ба бы положили на сердце
каждому комитетови доты-
чно партій, абы гроші при-
сланы вѣдь Русинѣвъ зъ
Америци уживати въ пер-
шѣй мѣрѣ на запомогу для
страйкующихъ селянъ та
робѣтниковъ — а ажъ такъ
на такій цѣли, якъ вѣча,
литература и таке рѣше.

Пожаданымъ было бы,
абы въ сѣмъ дѣлѣ забрали
голосъ шановный чатачѣ и
абы при помочи дискусіи
можно было чимскорше
привести до певного и оста-
точного заключенія дотычно
повышені порушныхъ справъ.

Моя „рация“.

Менѣ не раз доводило ся
бадакати з рускими людь-
ми рѣжно интелігенціи про-
те, якъ має бути редактована
руска газета а головно
„Свобода“ для русскихъ лю-
дей в Америцѣ. Я звичайно
старав ся спорити з пооди-
ночными людьми и боронити
своихъ поглядѣвъ та описля,

коли побачив, що кѣлько
людей тѣлько поглядѣвъ, я
стояв усе зі своїмъ позаду
а лише слухав другихъ. Те-
пер, коли того наслушаного
набрало ся у мене повна
пачка загадав я подѣлити
ся з тѣмъ усѣмъ з читателями
„Свобода“ най они розмѣр-
кують чья правда.

„Свобода“ помѣщаетъ не разъ
якусь байку, мовлявъ, най
она роздѣкавать и розбавать
тихъ, що ще не привыкли
до поважнѣйшого думанья.
Сейчасъ зачинають крѣпко
говорити. I так, одні говорятъ:
„Що вінъ собі гадае той ре-
дакторъ? Вінъ думаетъ, що мы
смаркати діти, чтобы мали
забавляти ся байками? Чо-
му того або сего не надру-
куе.“ А други кажутъ: „Те-
пер „Свобода“ файна — е
що в нѣй почитати“. Инші
кривлять ся и кажутъ: „Той
редакторъ цѣлкомъ не розуміе
нашихъ людей. Ймъ треба
релігійныхъ статей, имъ треба
духовной поживы.“ А ще
инші нарікають, що „Сво-
бода“ за мало поважна, за
мало помѣщаетъ научныхъ рі-
чий. А ще инші кажутъ,
що „Свобода“ за поважна,
за суха, не для нашего на-
роду. Ну и такъ дальше ажъ
до безконечности. Кто зъ
тихъ усѣхъ критикѣвъ має ра-
цію? Щобъ на те відпові-
сти я розкажу вамъ одну ці-
каву історію.

Бувъ собі одинъ лепський
„скваер“, котрый, якъ знае-
те, судить розличні справи
нашихъ людей. Одного разу
посварило ся двоухъ людей
а що не могли погодити ся
міжъ собою, заскаржили ся
до „скваера“. „Скваер“ ви-
значивъ термінъ на другой
вечір на означену годину.
Та передъ терміномъ оба спо-
рячі придумывали, якихъ би
то ужити способѣвъ, чтобы
справу виграти. I придума-
ли. Каждый зъ нихъ загадавъ
пійти до „скваера“ до ха-
ти, чтобы ему тамъ вилужи-
ти свою невинність. При-
ходить одинъ зъ нихъ, най-
звѣтъ ся Иванъ, до „скваера“
а той проходить ся по
комнатѣ зъ заложеними в
задъ руками. Иванъ розка-
зуе якъ то було, якъ вінъ посва-
ривъ ся зъ Фецьомъ, якъ потому
вийшло, що всему виненъ
Фецьо а не вінъ Иванъ. „Сква-
ер“ слушае терпеливо а о-
дѣся надѣстаетъ руку и ка-
жетъ: „Дай долларъ, ты маешъ
рацію.“ Иванъ відійшовъ уті-
шений. Приходить Фецьо
и тежъ зъ его оповѣданія ви-
ходитъ, що не вінъ а Иванъ
завинивъ. „Скваер“ вислу-
хавъ и его терпеливо, над-
ставивъ руку и каже: „Дай
долларъ, маешъ рацію.“ Фе-
цьо вийшовъ утішений, що
выиграе справу. Тому всему
прислухувала ся в другой
комнатѣ жінка „скваера“. Она
вийшла до своего чоло-
вика та каже: „Вій ся Бо-
га, чоловіче, дежъ у тебе
совість? Від одного взявъ
долларъ и каже, що має ра-
цію и від другого; якъ же
ти іхъ будешъ завтра суди-
ти?“ „Скваер“ ве надуму-
ючись довго, простагае до
жінки руку и каже: „Дай
долларъ, бо и ты маешъ ра-
цію.“

Такі самі радції чѣмъ тамъ
правду мають тѣ воі гурт-
ки, котрі бажають собі,

щобъ газета була редактована
по ихъ мисляхъ. Возьмимъ же
теперъ для кого е издавана
„Свобода“. Ймъ відбирають
сѣдуючі люди: цѣлкомъ не-
письменні, такі що вміють
лишь друковане читати, та-
кі, що вміють читати ла-
тинскими буквами, такі,
що вміють ледви читати
друковане и писане; такі,
що досвідомъ чи початко-
выми школами розвинули
свій світоглядъ и такъ звані
интелігенти. Після того по-
дѣлу не можна ділити роз-
вою умислого и смаку чи-
тающихъ чи слушающихъ чи-
таного, бо імя ему легионъ.
Скажіть же теперъ, чи мож-
лива річ, чтобы газета вѣдо-
волила тѣхъ всѣхъ наразъ? Не
можливе таъ задачку газетѣ.
Не е вдовольати чи тамъ
догджувати забаганкамъ чи
особистымъ смакамъ когоне-
будъ, бо газета не дѣвчина
зъ улицѣ. Задачку газетѣ, от-
же примѣромъ „Свободы“, е:
подавати новини краю и
світа, розяснювати темні
місця на житєві справи на-
роду чи народѣвъ, стояти на
сторожѣ правды и справед-
ливости та побуждати
людей до читанія чи дума-
ня. Помилувъ би ся той хто
би думавъ, що той хто читае
газету буде вже цѣлковитимъ
мудрецъмъ; буде знати Бога,
світъ и людей. Ні. Газета
добра не така, що очернюе
другихъ, а така, що дае чо-
ловікови товчокъ, піддае ему
гадку а ти, якъ хочешъ все
те мати чого жадаешъ відъ
газетѣ, хапай за книжку. Въ
книжкахъ знайдуть заспоко-
ене ті всі про котрыхъ я
згадавъ на початку статі,
що невдоволєні зъ газетѣ.
Въ книжкахъ знайдешъ байки,
котрі тебе будуть цікавити
а якъ ти почувешъ въ собі, що
ті байки не вдовольають
тебе, то підеши до другихъ
книжокъ и т. д. ажъ дійдеши
до певного розвою своего
розуму. Хочешъ жити свя-
тихъ — знайдешъ се въ кни-
жкахъ а забавашъ вглубляти
ся дальше в релігійні спра-
ви и на се суть книжки.
Хочешъ глубокой поважної
науки и те знайдешъ въ кни-
жкахъ, однимъ словомъ газета,
а ще до того руска газета
в Америцѣ, дае тѣлько цѣвіт-
ку понюхати а хто хоче
насытити ся красою рѣжно-
родныхъ цѣвѣтѣвъ и напхати
ся ними до сходу, той му-
ситъ піти до цѣвітника, до
бібліотеки. Тоді каждый по-
бачить, що те, чого вінъ хо-
тівъ передше відъ газетѣ те-
перъ выдасть ся ему сьмѣш-
нымъ и дитиннымъ, а другой,
котрый випередивъ его въ
науцѣ уважати буде его
поглядѣвъ неакуратными и т.
д. Помимо тѣхъ рѣжнородныхъ
поглядѣвъ, людей не вихо-
дить, щобъ одинъ другого у-
важавъ за низшого відъ себе
або ворогувавъ противъ него,
такъ якъ не повиненъ ворогу-
вати батько противъ своихъ
кѣлькохъ рѣжнородныхъ дітей
ані ті помѣжъ собою не по-
винні ворогувати. Діти по-
винні доганяти в науцѣ
одно другого.

Ось така моя рация.

Ст. Макаръ.

„СВОБОДА“ посилаетъ гроші до
вѣдѣль частѣй свѣта по тѣмъ самымъ цѣ-
лямъ, что вѣдѣль чужий агентъ. Гроші до-
дають до вѣдѣль на 12 дѣляхъ. Чого во-
дѣлать по чужихъ, моля свои гроші
въ тѣмъ само обдумати. Адресу: SVOBODA,
Box 353, Scranton, Pa.

Старый проентъ переробленный на но- вый ладъ.

Незавадне положене гре-
ко-католическихъ Русинѣвъ
въ Америцѣ дало причину
до рѣжного рода плянѣвъ,
проектѣвъ, „акцій“ — але у-
сѣ они пошли, такъ сказати,
псу на чоботы. Кто усему
тому виненъ — не тутъ
мѣсце говорити. Последню-
ю „акцію“ бувъ Конгрессъ,
якій недавно водложено на
„по Свята“... Теперъ Однѣвъ
(псевдонімъ) пише въ „Прав-
дѣ“, що ввиду сего, що
справа Конгрессу „защита
пована“ въ наслѣдокъ пре-
сѣи мадарского уряду и гр.
кат. угорскихъ епископѣвъ
на тутешныхъ угор. поповѣвъ,
и ввиду того, що мадар-
скій урядъ предложивъ вже
Римови трехъ кандидатѣвъ
на гр. кат. еп. въ Америкѣ,
мѣжь якими е на пер-
шѣмъ мѣсцѣ о. Годобай —
галицкій священникъ безъ
огляду на партіи повиненъ
зробити залуку зъ тѣмъ у-
горскими священниками, що
не мають намѣру вертати
на Угорщину и разомъ взя-
тись до упорядкованія
справъ тутешной гр. кат.
церкви.

Якъ бачимо, проектъ сей
се стара пѣсонька „Миръ
вамъ братя“, подѣ нуту
якои сходились колись ту-
тешный гр. к. священники до
Филаделфіи, Па., створили
навѣтъ „Общество священ-
никовъ“, яке такъ скоро и
соромно упокоилось и т. д.
Не помилимось такожъ ма-
бутъ, али скажемо, що ав-
торъ сего проекту се нѣхто
иншій а лишь той самъ о.
Обушкевичъ, що своего часу
такъ падыкавъ, що Русь а-
мериканська роздѣлена на
„анатомы“...

Щобъ сей проектъ не за-
снѣтивъ ся, якъ и давнѣй-
шій, а увѣйшовъ въ житє —
о. Обушкевичъ готѣвъ дѣ-
ломъ усунути ся (що за
великодущинѣсть!), думаю-
чи, що его особа стоить ка-
менемъ преткновенія до
згоды.

На жалѣ, оно такъ добре
не есть, щобъ черезъ саме
усунене особы о. Обушке-
вича*) вже можна привести
до ладу усю справу. Спра-
ва далеко больше замотана
якъ бы на першій поглядъ
выдавалось. Навѣтъ еслибъ
удалось всѣхъ галицкихъ и
угорскихъ священниковъ зѣ-
гнати подѣ прапоръ „Миръ
вамъ братя“, то ще остане
вершнѣнымъ питане, что о-
ни малѣбъ робити? Воро-
нити правъ своей церкви,
скажете. Але передъ кимъ?

*) „Одинъ“ помилувъ думачи,
что особа о. Обушкевича стоить на
перешкодѣ до згоды галицкихъ
священниковъ зъ угорскими. Проти
особы о. Обушкевича, о скѣлько
знаемъ, нѣхто нѣчого не має а
лишь проти его работы. Якъ довго
о. Об. вѣривъ въ „се“, и, зъ, зъ
и другой твердирский святошѣ, але
не нападалъ нѣкого — такъ до-
во все було all right. Колижъ о-
дѣсла о. Обушка, при помочи сво-
ихъ довѣренныхъ людей, заложеномъ
наль „Правды“, айрскихъ бискупѣвъ
и другихъ средствъ ставъ
нищити „ураинища“, тодѣ до-
перва выливалъ загалъное оупрене
проти себе.

Передъ мадарскимъ ура-
домъ и Годобаемъ, якъ хо-
че о. Обушкевичъ, чи пе-
редъ айрскими бискупами,
якъ се робили декотры?
Отже анѣ одно, анѣ друге,
анѣ третє на пѣчо не
вдасть ся, бо и вишпыване
ся мадарского уряду и о.
Годобай и айрскій бискупъ
— усе те лише паросты
того самого дерева. Зѣтнѣмъ
однѣ, то вырастуть други,
и такъ довго те саме буде
тревати, доки не зрубаетъ
та не выкорчуетъ цѣлого
дерева. Та до сего пока что
нѣхто зъ гр. католическихъ
священниковъ не бере ся.
Они думаютъ, что можна зъ
кимъ небудь воювати не
будучи приготованнымъ на
удары зѣ стороны против-
ника, и передъ законченемъ
борбы зъ нимъ за оденъ
стѣлъ сѣдати. Нѣчого по-
добного въ цѣломъ свѣтѣ
не було и не буде.

Або сей протестъ протавъ
мадарона епископа, (якій
правдоподобно скоро буде
поставленъ) — чи має яку
рацію? Зъ боку поглядѣвъ
церкви католической не має
жадной. Церковь католическа
не признае жадной
народностей и если теперъ
жадае, щобъ греко-кат. слу-
хала епископѣвъ римскихъ,
то тѣмъ больше буде жа-
дати, щобъ слухали греко-
католического. И мусѣтъ слу-
хати, али не схочуть зна-
тись поза воротами гр. к.
церкви; мусѣтъ слухати ще
и тому, что самъ корини
свои головы передъ айр-
скими бискупами а навѣтъ
помогали имъ впрятати въ
ядро тихъ, что не навѣ-
лись чи не хотѣли у нѣмъ
ходити.

Часы повѣредствъ, дома-
шнихъ дѣловъ, часы колы
лунала и мала свое значѣ-
не пѣсонька „Миръ вамъ
братя“ проминули и ве-
вернуть нѣколи. Теперъ
повсюду лунае громовая пѣ-
сня „До бою!“ И хто задѣл
слабости нервѣвъ чи другой
причины не годець еѣ зне-
сти та лѣтъ за еѣ голосомъ;
нехай лѣпше сидѣтъ тихо,
не водгрѣвае вже скислонъ
кашѣ и чае воскресенія
мертвыхъ...

Люде енергій, пожертво-
ваны и працѣ — добудуть
цѣлый свѣтъ — а раба
лишь у яриѣ ходити...

Непорозумѣне.

Однѣ интелігентный Мо-
скаль жалуетъ намъ, что въ
Америцѣ нема товариствъ,
якѣбъ запомогали емигран-
товъ, выпомогали имъ ро-
боту и т. и., а е лише то-
вариства, что принимаютъ
и дають запомогу тѣмъ
людямъ, які вже мають и
работу и гроші. Вкаже
также, что пр. Жиды те
все роблять для своихъ зе-
мляковъ, чомужъ отже а
мы не моглибъ сего робити.
Д. дописуватель въ де-
чому правъ, але не у всѣмъ.
Передовсѣмъ маса на-
шихъ емигрантовъ се робу-
чий народъ а не интеліген-
ты. Такий робучій чоловікъ
ѣде тутъ звичайно на пев-
ну адресу, до своего родна
або знакомого, який нимъ
вразу опѣкуесть и роботу
помогаетъ пукати. Отже ро-

бути чоловік не приходить тут безпомічний. Друга річ, коли прийде чоловік інтелігентний, який не привик і не вміє фізично працювати. Такому тут приходить не раз дуже скрутно, бо навіть хоч би мав і знайомих, то дуже тяжко знайти, тим більше йому роботу йому більше, що Американці мають досить своїх інтелігентних робітників а знання англійської мови не обходимо потрібне. Значить, опіка і поміч в початках потрібна передовсім інтелігентному а не чорноробучому імігрантові, але уважавши, що наш товариства складають ся переважно з робітників, не можна ждати, щоб вони вийшли з допомогою інтелігентним імігрантам, а мають так мало приходити, і котрі в силу обставин кожен кінцем мусьлять працювати між чужими а не Русинами.

Правда, наш братства в організація могли б немало доброго зробити а для своїх членів робітників черв'я з організоване бюро праці, але на те треба більшого розуміння справи і капіталів. Сама добра воля тут не вистарчає. Жидів з Русинами тільки порівнювати не можна. Вони мають гроші і впливи, яких Русини вважали б не будуть мати.

Чи буде страйк?

Вже кілька днів засідає в Індіанполіс комісія майнерів і компаністів вогід магного угля і вважати не годна дійти до якогось порозуміння. Майнери домагають ся старих платів, 90 центів вогід тону угля, яку брали 2 літа тому назад, але компанії, крім заходів пенсильванських в деяких в. Ілінойс, ніяк не хотять на се пристати. І сьогодні дні за днями, перешло 1000 делегатів гайнує час у Індіанполіс, а Субота, день 31 Марта, коли кончат ся старі контракти за плечима. На одна сторона не хоче перервати переговорів, щоб не стигнути на себе неприємності загальної страйку. Ходять погослови, що ціла справа буде віддана до рішення мировому суду, до котрого компанії виберуть одного члена, майнери другого, а президент Рузвельт назначить третього. Найскорше однак буде мабуть вдатись так, що в різних лістрактах компанії по-законують з майнерами особні угоди; в сей спосіб упадає повага юнія, а що як раз компанії-етам дуже ходять.

Ситуація при твердому углю не змінилась. Компаністи згодились ще раз обговорювати справу з майнерами, але пожеже Мичел і другі урядники звинувачувати тепер в Індіанполіс, то в не можуть мати мітінгу в компаніїстами твердого угля веред і-ни-

Апріля. Здає ся, що зажадають, аби ті самі умови праці, які обов'язували до тепер, тривали ще бідий до Юнія с. р., щоб могли мати час порозумітись. Компаністи заявляють, що еслиб дали майнерам підвищу в 10 центів, то мусьляб поднести ціну угля о \$1.20 на тон. Вигляди на мирове по-лагоджене непорозуміння е, але непевні Компаністи лагодять ся всюди до страйку, не знати лише, чи на серію, чи лише, щоб страйкати майнерів.

Де маєм себе шукати?

Попала мені раз одна часопись в руки, в котрій був поданий спмс народів Сполучених Держав з 1900 року. Дуже мене здивувало, що в списі тім не найшов я ні згадки про нашу народність. І так загальне число населення С. Д. пода-не було на 1 міль. 303 тис. з чого зі славянських народів припадало на Росіян 424 тис., на Поляків 363 тис., на Чехів 152 тис., а про нас ні чі чирк, а за те якихсь „Австрияків“ пода-но на 226 тис. Чи не скри-то ту нас, під тим назви-ском? О скільки мені зда-єсь, то не далеко буду від правди, коли так кажу, бо в Канаді звуть емігрантів після назви провінції з котрої приходять, а ту пі-сля назви держави. І ска-зати Американови „Я Ру-син“ (Ruthenian), то він за-раз готов спитати ся: „звідки приходиш, з Афри-ки, чи з Азії“? І не оден американський „учений“ готов шукати нас десь по Сагарі, Арабія або в Гіма-ляях.

І ми не знає американському світові, бо нас зо-вуть то Росіянами, то Галичанами, то Австрияками, то Волохами (з Буковини) або Венграми, а назва „Ру-син“ знана тільки нам са-мим. Хто сему винен, чи не ми самі? Як запитає хто чоловіка нашого: „Що ти за оден?“ — то він не скаже „Русин“, а „Австри-ак“, або „Я, в Австрії“. Ну і з того вже і „Австрияк“, а в Канаді знову „Галичанин“ (Galician), а „учений“ аме-риканський, складаючи історію колонізацій Спол. Держав і Канади признає, що „Austrian“ а „Galician“ то уже „different nation“ і видасть ділком иншу опі-вію о одних і других. А ми собі з сего вічо не ро-бимо. Приміром цікавий о-суд можна найти в історії Канади о „Галичанах“ в підручнику шкільнім, де порівняє „Галичанин“ до найнищих народностей що до культурности, під всякими зглядами, і з сего учать дівчору шкільну. І не дивниця, що вже тепер декеколи можна бачити ре-зультат таких історій, бо коли чоловік наш іде ути-цею, то дівчора шкільна, видаючи снігом, кличе за ним „dirty Galician“. І це е правдиве — я сам був екочим свідком сего в Канаді. Не то дівчора, а „інтелігенція“ кана-

ска часто крамає так в „Free Press“ та в інших часописях. Навіть лучив ся раз такий цікавий факт: Поліція дістала в руки од-ного шаяка, Англіка, та він, не хотючи солемити своєї народности, на пита-ня, що він за оден, відповів: „Галичанин“. Ну, і тоді ча-совис давав знову ревіги: от які сі „Галичанин“. Так отже і виходить те, що і каже наша пословиця: „са-ма міх дре і квичить“. Але чи стараєсь хто з наших інтелігентів збити се, спро-стувати? Кричуть, — то най собі і кричуть, най безчестять нас. Правда, по-слідніми часами можна уже почути деколи протесты проти сего, алеж вони такі слабые і все відпоодинок-ких осіб, а ту треба щоб увесь нарід запротестував. Препінь і ми е людьми і маємо люде чути і відчу-ваємо може краще, як Ан-глик. Чи був меж нами коли такий случай, як те „многочество“ Гоха, ко-трого недавно повішено? Або подибуємо де більше мордів як між цивілізованими Американцами? Таж в самім Чікаго день в день більше ріжуть себе, мордують, ра-бують і судять, як у нас в Галичині за оден місяць...

Так чогож ми себе вета-даємо ся та боїмося себе на-звати перед Американцами своїм іменем? Чому так байдужно дивимо ся на себе? Чому вже раз не ст-раємо ся пізнати самах себе? Чи ми не маємо того самого права до життя, як другі народи? Таж от і там вже навіть — під кнутом Всіхнього Царя, і там вже навіть прозріли наші бр-тя і пізнають себе і буй-ний вітер розносить по всій Україні грізний імн до волі — убитої колясь Петром-катом а погребаний ледачницею Катериною... А коли нас судьба загнала ту в далекий край, за оке-ан, то чияж вже нам і вирі-катись тому своїх в старім краю, і імени свого і міня-ти свій нарід за чужий. Ми раді-б назвати себе вже і Англіками, а ні, то при-наймій хоч „Австрияком“ або „Галичанином“, або „Ро-шен“... Та щож нам такей дала Австрія або „Галиція“ або Росія? Що лучать нас з ними? Чияж се, що Ав-стрія віддала нас на жор-польско-галицькій шляхті і тепер дуть з нас обоє по-свідну шкіру?.. Та каже не оден: „Я австриякий воак! Олужив в війську цісареві!“ А на щож ти брате олужив в війську ці-сареві? На кого точив ти пашаюку? На кого носив карабка? Чияж не на батька і брата свого? Чияж як твій батько і брат, там в старім краю, не хотіли робити на пана за жебра-чих 15 центів на день, і канули ту роботу і вхопи-ли ся страйку — чияж не казав проби тоді за них страйку? Ти „цісареві“ да-ваєш, а за те ти пашаюку, а за те ти карабка. Ба — ні, не „цісареві“ даєш, а „батьку“ даєш! Пар-ламент не дає, а пашаюку даєш, а карабка даєш. А ка-же, то казав і що каже

і гинє наших братів з ла-ски того „царя-батьки“? Знайшлись собі опікуні-батьків! Найбільших дуків і найбільших другів мо-сковських і польських панів! Так як би то австриякий цісар і московський цар не висели були, як ще були ценянтами, з грудей їх ма-тери: кривди люток — не-нависти і алоби до робіт-них людей. Вож кілька то-крови і життя робучих лю-дей коштувало все, нім хоч що вадерло ся ім з їх на-жерлявих рук!

Не гріла і не гріє нас ні Австрія ні Росія і не они повинні бути для нас нашим ідеалом. Самі ми повинні стати паном в своїй хаті! Не над Дунай і змиву Неву, не до Відня або до Петербурга і Мо-сковії повинні ми взлітати в наших мріях, а на широкі простори соняшної України, над береги Чор-ного моря і Славутці Дні-пра, над Дон і рвучий Син. І ніколи не сьміє замертв в наших устах слово — Русин-Українець. Во сена-ше імя і сего імени ніколи не вільно нам вирікатись! Не „Австрияк“, і не „Га-лішен“, і не „Рошен“, а все і все Русин-Українець, син української землі!

Павло Шинкула.

Лист із Старого краю

Виборча реформа до австрийського парламен-ту із сфери обіцянок поча-ла в кінці перемінати ся в дійсність. 23 лютого прези-дент міністрів барон Гавч предложив парламентови правительственный проект, а 6 марта почала ся в пар-ламенті дискусія над тим проектом.

Як виглядає правитель-ственный проект у загальних рисах, вже було подано в „Свободі“. Опирає ся він на засаді загального, тай-ного і безпосередного голо-совання, з задержанем, не-рівності. Виравді зносять ся курії і в однім окрузі виборчим всі разом — пан-ця робітник — вибирають одного посла, але не в ко-жнім краю і не в кождім на-роді голос одного виборця має таке саме значіння. І так у Німців припадає о-дин посол на 40.000 меш-канців, у Італійців на 50.000, у Словіанців на 55.000, у Хорватів на 60.000, у Чехів і Румунів на 70.000, у Поляків на 78.000, а у Русинів на 113.000. З того видно, що виборче право властиво не е рівне, бо на правлад 78.000 польських голосів мають таке саме право як 113.000 руських голосів.

А тепер подивім ся на Галичину. Вона поділена на 18 міських виборчих округів, з яких кождий ви-брати-ме одного посла, і на 35 сільських виборчих округів, із яких кождий вибрати-ме по 2 послів. В сільських округах голосоване буде відбувати ся так, що кождий виборець голосує на одного кандидата, а ко-трий кандидат дістане біль-ше на одну третину голо-сів, той уже буде вибраним

послом. Се правительство зробило для того, аби По-ляки в сільській Галичині могли вибрати в деяких округах, де Поляків і Жи-дів е більше як одна тре-тина, свого посла. Прави-тельство рахує так, що з 18 міських округів вийде 18 польських послів, з 16 сільських округів західної Галичини 32 польських по-слів і з 11 сільських окру-гів східної Галичини 11 польських послів; руських послів має бути 11 з по-всех 11 округів східної Галичини і 16 з решти, т. е. з 8 округів східної Га-личини. Значить, правитель-ство рахує, що Поляки в купі з Жидами зможуть в 11 округах східної Галичи-ни вибрати по одному своїх послів.

Правительственный про-ект, як видно з повного, кривдить Русинів, призна-ючи їм тільки 27 мандатів. Русинів е в Галичині 43 проц., отже належало б ся їм і 43 проц. мандатів, т. е. 38, а тимчасом прави-тельство признає їм тільки 27 мандатів, т. е. 31 проц. Сего покривдження dokonano в той спосіб, що 1) всіх Русинів по міських окру-гах віддано на поталу По-лякам і вони не зможуть вибрати свого посла, 2) ру-ські околиці на границі межі східною і західною Галичиною прилучено до західно-галицьких (поль-ських) сільських округів і вони також не зможуть ви-брати свого посла, 3) в за-хідній Галичині пороблено сільські округи багато мен-ші, як у східній, так що в західній Галичині один посол припадає на 73.528 мешканців, а в східній на 113.226 мешканців, 4) По-лякам у східній Галичині признано два рази таке ви-борче право як Русинам, бо на приклад на 100 вибор-ців 34 Поляків мають таке саме право вибрати собі одного посла, як 66 Руси-нів.

Значить, правительствен-ний проект не е алай у своїй основі, тільки Руси-нів кривдить на користь Поляків. І тому руські по-літичні партії не виступа-ють против того проекту в цілости, тільки хотять его поправити в тім напрямі, аби пороблено такі сільські округи в Галичині, щоб кождий округ вибрав лиш одного посла, та аби ви-борчі округи і в східній і західній Галичині були рів-ні.

Хоч правительственный проект так кривдить Руси-нів на користь Поляків, то Поляки все ще недоволе-ні. Вони хотіли би, аби Га-личина дістала ще більше мандатів та аби галицькі мандати були розділені так, щоб Русини дістали з них не більше, як одну четвер-тину.

І в парламенті підчас дискусії над виборчою ре-формою виступив дуже о-стро против правитель-ственного проекту презес „Кола польського“ граф Войцех Дзедушицкий, зая-вляючи, що „Кола поль-ське“ буде против того про-

екту, хіба що Полякам вдасть ся ще щось витор-гувати для себе. Найнів-ніші вісти такі, що прави-тельство хоче дати Поля-кам ще инть мандатів, аби їх зацитькати.

Загалом доля правитель-ственного проекту залежить у великій мірі від „Кола польського“, яке е най-більшим клубом у парла-менті і має сильних союз-ників. Тому справедливо заявляють руські політичні партії, що коли б виборча реформа впала або була змінена, це більше на не-користь Русинів, то русь-кий нарід звернеть ся у своїй боротьбі против тих, чий інтерес заступає „Ко-ло польське“, т. е. против польської шляхти.

З визначніших послів забрав доси в дискусії го-лос також провідник ав-стрийської соціальної демо-кратії Др. Віктор Адлер. Він заявив, що правитель-ственный проект повинен стати законом, тільки треба в нім поправити те, що вийшло би на некористь робучого народу. Др. Ад-лер відповідав також на ви-води Дзедушицкого, заяв-ляючи, що коли правитель-ственный проект кого крив-дить, то певне не поль-ську шляхту, а радше ру-ських селян.

Про дальший хід диску-сії донесу в своїй часі; ви-ні лише додаю, що до го-лосу записало ся 105 по-слів за проектом, а 100 про-тив нього, значить, диску-сія потягнеть ся досить довго. По дискусії проект піде під наради окремої комісії. В парламентарних кругах загалом така думка, що правительственный про-ект перейде і стане зако-ном, тільки комісія поро-бать у нім різні зміни на некористь робучого народу. Але і з такими змінами — думають опозиційні народ-ні послы — буде се вели-кий поступ у порівнянню з теперішнім виборчим за-коном, бо все таки не буде курій і кождий — хлоп чи пан — одного вибрати ме посла, і не буде правиво-рів із їх шахрайствами, тільки кождий буде відразу вибрати посла.

12 марта 1906. М. Л.

Потреба 50 майнерів до Vinton Colliery Co., що отирає дві нові майни в Vintondale, Pa. Става робо-та, добра платня, жадного несмокою за послідних 12 літ, добрі домів і школи. Vintondale лежить 20 миль вогід Cresson на C. & C. Di-vision пенсильванської же-лзничці.

Подаю мою теперішню адресу. Rev. Joseph E. Chaplinsky. 339 2nd Ave., 12-13 New York, N. Y.

— Звертаємо ся з просьбою до всіх наших Дописувачів, щоб свої дописи писали коротко в чистих письмах, щоб ми могли прочитати ті дописи. Рідкож про-симо писати усе довго на одній сторінці, а другу сторону картки ли-шати чистою, невисланою.

Ред. „Свободи“

Збирайте жертви на Руский Нар. Фонд

**Одень зъ наибольшихъ
броваровъ въ
Америцѣ.**

**ВАРИТЬ ПИВО НА КРАЕВЫЙ СПО-
СОБЪ, БЕЗЪ ВСЯКИХЪ
ПРИМЪШОКЪ.**

Хто лишь разъ по-
коштуе сего пива, то
нишого вже не хоче
пити.

Голова вѣдъ него
нѣколи не болитъ,
бо есть здорово и по-
живно.

**НИ ТРѢБА ЕГО ЗЪ РИШТОЮ ХВАЛИТИ, БО
ДОБРЕ САМО ЗА СЕБЕ ГОВОРИТЬ.**

E. ROBINSON'S SONS,
LAGER BEER BREWERY,
 435 to 455 N. 7-th Str.
SCRANTON, PA.

Telephone calls: GENERAL OFFICE 2333.
 NIGHT/CALL 4854.